

Arrest

nr. 334 240 van 14 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Volgens de documenten die ze toevoegt aan het administratief dossier is haar verblijfsvergunning geldig tot en met 5 maart 2027. Haar Bulgaarse verblijfsvergunning is ook geldig tot deze datum (Zie map 6 “Documenten” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat ze in Bulgarije een huidaandoening heeft opgelopen in Bulgarije en dat het overal jeukt. Ze verklaart echter hiervan geen medisch rapport te hebben (verklaring DVZ, vraag 29). Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze op heden nog steeds last heeft van deze aandoening of van enige andere medische of psychologische aandoening. Er kan dan ook worden besloten dat de verzoekende partij niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Uit haar verklaringen blijkt ook dat ze wel degelijk toegang had tot een dokter in Bulgarije en dat ze met behulp van haar familie zelf kon betalen (NPO, p.7).

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Volgens de documenten die ze toevoegt aan het administratief dossier is haar verblijfsvergunning geldig tot en met 5 maart 2027. Haar Bulgaarse verblijfsvergunning is ook geldig tot deze datum (Zie map 6 "Documenten" in het administratief dossier). Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij (NPO, p.2).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming (sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verblijfsvergunning en het paspoort van de verzoekende partij is nog geldig tot en met 5 maart 2027. Zo is haar kritiek in het verzoekschrift op het feit dat personen zonder geldige documenten het moeilijk hebben om huisvesting en tewerkstelling te vinden en geen toegang hebben tot sociale diensten niet dienstig.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Op de DVZ brengt de verzoekende partij naar voor dat het haar doel was om naar België te komen maar de smokkelaar heeft haar achtergelaten in Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 32). Ze heeft ook verschillende keren een poging ondernomen om via Servië naar België te komen toen ze nog in procedure was in Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 33). De verzoekende partij bevestigt in het verzoekschrift dat ze België als eindbestemming had. Uit deze elementen blijkt dus dat de verzoekende partij geenszins enige intentie had

om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Dit gebrek aan intentie blijkt ook uit haar gedragingen. De verzoekende partij heeft haar Bulgaarse documenten gekregen op 17 mei 2024 (Zie map 6 "Documenten" in het administratief dossier) en verliet Bulgarije in augustus 2024 (Verklaring DVZ, vraag 33). Dit wil zeggen dat ze slechts 3,5 maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Bulgarije heeft verbleven. Op basis van een dergelijk kort verblijf is het voor de verzoekende partij onmogelijk om haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden tot het bekomen van huisvesting, tewerkstelling en taallessen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste documenten. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige inspanning heeft gedaan om tewerkstelling, huisvesting en taallessen te bekomen. Wat betreft haar zoektocht naar huisvesting heeft ze zicht beperkt tot het vragen aan Syrische vluchtelingen of er huisvesting was (NPO, p.7). Wat betreft haar zoektocht naar tewerkstelling heeft ze zich enkel tot een Syrische kapper gewend (NPO, p.7). Ze verklaart dat deze geen werk had daar ze de Bulgaarse taal moest leren volgens deze persoon (NPO, p.7). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze enige poging heeft ondernomen om de Bulgaarse taal te leren. Ze verklaart immers dat ze niet geprobeerd heeft om de taal te leren omdat ze dan naar school moest (NPO, p.7). Ze maakt echter niet duidelijk waarom ze niet naar school kon gaan in Bulgarije om de taal te leren. Uit haar verklaringen blijkt dus ook niet dat ze zich gewend heeft tot de overheid of enige andere organisatie om tewerkstelling of huisvesting te vinden en op deze manier een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze beschermingsstatus heeft verleend. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in Bulgarije steun heeft gekregen van haar familie om medicijnen (NPO, p.7) en een vliegtuigticket te kopen (NPO, p.8). Ze heeft ook veel familieleden in België (Verklaring DVZ, vraag 21). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op haar familiaal netwerk om haar te helpen een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Wat haar verklaringen betreft dat ze in Bulgarije het slachtoffer werd van diefstal, pogingen tot verkrachting en mesaanvallen, kan in navolging van de commissaris-generaal worden besloten dat indien deze hebben plaatsgevonden toen ze nog geen internationale bescherming had gekregen in Bulgarije, hadden deze plaats op een welbepaalde tijd, plaats en context waardoor deze op heden niet meer representatief waren voor haar. Ze heeft immers op heden een internationale beschermingsstatus in Bulgarije aan dewelke voordelen en rechten verbonden zijn. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze af te dwingen bij autoriteiten die deze status hebben verleend. Indien de problemen hebben plaatsgevonden toen ze reeds een internationale beschermingsstatus had gekregen, heeft ze nagelaten deze problemen aan te kaarten bij de Bulgaarse autoriteiten om op deze manier bescherming te bekomen. Ze verklaart immers dat ze deze problemen heeft gemeld aan politieagenten op straat (NPO, p.9) maar ze heeft geen enkele poging ondernomen om klacht in te dienen op een politiekantoor (NPO, p.9). Haar betoog dat ze dit niet heeft gedaan omdat ze niet wist waar het politiekantoor was (NPO, p.9), kan bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze enige poging heeft ondernomen om bescherming van de Bulgaarse autoriteiten te bekomen, waardoor ze niet aannemelijk maakt dat de bescherming van de Bulgaarse overheid niet langer doeltreffend of effectief zou zijn.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende artikelen waarmee ze wil aantonen dat vluchtelingen in Bulgarije worden gedwongen om papieren te ondertekenen die hun vrijwillige terugkeer naar Syrië regelen, kan ze niet worden gevolgd. De twee nieuwsartikelen naar dewelke ze verwijst hebben immers betrekking op verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. De verzoekende partij is een begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije. Deze informatie is dus ook niet van toepassing op de verzoekende partij.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij

de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP wijst op de bijgebrachte informatie inzake de problemen voor statushouders inzake werk, sociale bijstand en huisvesting. Zijzelf is slachtoffer geworden van een mesaanval, diefstal... Het verwijt dat ze geen klacht heeft ingediend in Bulgarije heeft te maken met haar kwetsbaarheid waarmee rekening dient te worden gehouden bij een overweging van terugkeer naar daar. Hier heeft ze een netwerk (o.m. haar broer), daar heeft ze niemand.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 juni 2025.

Verzoekende partij gaat ter zitting niet, laat staan concreet en inhoudelijk in op voormelde beschikking, maar zij gaat er integendeel volledig aan voorbij. Zij onderneemt geen ernstige en concrete poging om de in de beschikking gedane vaststellingen middels concrete en valabele elementen in een ander daglicht te plaatsen.

Door ter terechtzitting louter te verwijzen naar landeninformatie betreffende de problemen waarmee statushouders worden geconfronteerd inzake werk, sociale bijstand en huisvesting, slaagt verzoekende partij er niet in om de motivering van de beschikking in een ander daglicht te stellen. Uit de bijgebrachte landeninformatie, zoals reeds in de beschikking aangegeven wordt, blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels

waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Wat betreft de argumentatie dat zijzelf slachtoffer zou zijn geweest van een mes-aanval en diefstal, en dat het verwijt geen klacht te hebben ingediend in Bulgarije verband houdt met haar vermeende kwetsbaarheid waarmee bij een eventuele terugkeer rekening zou moeten worden gehouden, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in gebreke blijft concreet aan te tonen waaruit die gestelde kwetsbaarheid zou blijken. Haar betoog ter terechtzitting staat immers in schril contrast met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij had aangegeven geen klacht te hebben ingediend omdat zij '*niet wist*' waar het politiekantoor zich bevond (NPO, p. 9). Verzoekende partij heeft haar mogelijke kwetsbaarheid derhalve nooit als reden aangevoerd voor het niet indienen van een klacht naar aanleiding van het bewuste voorval. Voorts wordt in de beschikking uiteengezet dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont, hetgeen niet weerlegd wordt door de verzoekende partij. Haar verklaring bij de DVZ dat zij in Bulgarije een huidaandoening heeft opgelopen, wordt niet ondersteund door enig medisch document (verklaring DVZ, vraag 29). Voorts blijkt uit haar verklaringen niet dat zij momenteel nog steeds hinder ondervindt van deze huidaandoening of van enige andere medische of psychologische aandoening. Daaruit volgt dat verzoekende partij niet beschikt over een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Tot slot kan uit het administratief dossier geen andere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden afgeleid.

De stelling ter zitting dat verzoekende partij niet in Bulgarije maar enkel in België over een netwerk beschikt, kan evenmin worden aanvaard als een doorslaggevend obstakel voor terugkeer. Zij kan immers ook vanuit Bulgarije beroep doen op haar netwerk in België, zoals zij dat in het verleden reeds heeft gedaan (NPO, p. 7-8). Derhalve kan verzoekende partij in de toekomst evenzeer steun inroepen van haar broer, die in België woonachtig is.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS